

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 764/2022
29.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА предузетника, Auto taxi Београд, чији је пуномоћник Немања Миленковић, адвокат у ..., против тужене „ProCredit Bank“ АД Београд, ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 960,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 5248/20 од 27.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 29.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 5248/20 од 27.01.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 5Пж 5248/20 од 27.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда 5Пж 5248/20 од 27.01.2022. године, преиначена је пресуда Привредног суда у Београду 19П 7043/2019 од 07.09.2020. године тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тужилац тражио да се утврди да је апсолутно ништава одредба члана 1. Уговора о кредиту број ... од 02.11.2009. године, у делу којим је дефинисано да је корисник кредита сагласан да банка приликом исплате кредита задржи 2,00% износа одобреног кредита на име трошкова обраде кредита, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе на исплату износа од 960,00 динара са законском затезном каматом од 02.11.2009. године па до исплате, и обавезан је тужилац да туженој на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 15.900,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд

је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према разлозима изнетим у образложењу, побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове или накнаду за обраду кредитног захтева није ништава под условом да је уговору претходила понуда банке са садржаним јасним и недвосмисленим подацима о трошковима кредита. Банка није дужна да посебно доказује структуру и висину трошкова који су обухваћени збирним износом трошкова кредита, наведеним у понуди коју је корисник кредита прихватио закључењем уговора о кредиту. У конкретном случају, према разлозима ревизије нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права. Ревизијом тужилац понавља разлоге првостепене пресуде. Указује на нужност постојања понуде у предуговорној фази, док је у конкретној парници наводе тужбе засновао на другим чињеницама, да трошкови који су настали из кредитног односа у конкретном случају ниси специфицирани.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба ради утврђења и исплате стеченог без основа поднета је дана 20.12.2019. године, а вредност предмета спора је износ од 960,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности, ревизија тужиоца није дозвољена, по одредби члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић